

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **GAIS, s. r. o.**, se sídlem Velké náměstí 47/39, Kroměříž, IČ 277 09 647, zast. Mgr. Janem Lego, Ph.D., advokátem, se sídlem Lochotínská 18, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské nám. 6, Praha 1, za účasti: **I) Vodovody a kanalizace Kroměříž, a. s.**, se sídlem Kojetínská 3666, Kroměříž, IČ 494 51, 871, zast., JUDr. Janou Holubcovou, advokátkou, se sídlem Dolní Bečva 494, **II) Ing. B. V.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra pro místní rozvoj ze dne 26. 4. 2013, čj. 2313/2013-31-4

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra pro místní rozvoj ze dne 26. 4. 2013, čj. 2313/2013-31-4, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Jana Lego, Ph.D., advokáta.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

K žádosti žalobce vydal dne 29. 7. 2011 Městský úřad Kroměříž, stavební úřad (dále jen stavební úřad), rozhodnutí čj. 02/328/461/18/09/No, jímž rozhodl o umístění stavby rodinného domu na pozemku parc. č. 3744/55 v k. ú. Kroměříž a souvisejících přípojek inženýrských sítí.

Proti tomuto rozhodnutí podali odvolání Ing. B. V., MUDr. K. S., L. T., F. J., J. K., Z. T. a H. P.. Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen krajský úřad), ze dne 19. 12. 2011, čj. KUZL 3204/2012, byla podaná odvolání zamítnuta a rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno. Rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci dne 3. 2. 2012.

Z podnětu Ing. B. V. vydalo Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen ministerstvo) dne 30. 11. 2012 rozhodnutí čj. 18171/2012-83/1108, kterým ve zkráceném přezkumném řízení zrušilo rozhodnutí krajského úřadu o odvolání i prvoinstanční rozhodnutí stavebního úřadu a věc vrátilo stavebnímu úřadu. Současně ministerstvo určilo, že účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení nastávají dnem jeho právní moci.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, který byl rozhodnutím ministra pro místní rozvoj ze dne 26. 4. 2013, čj. 2313/2013-31-4, zamítnut. Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v žalobě uvádí, že jednou ze dvou vad, pro které bylo rozhodnutí stavebního úřadu zrušeno, je rozpor posuzované stavby s územním plánem. Podle územního plánu musí podíl podlažní plochy pro bydlení tvořit minimálně 80 % všech podlažních ploch. U posuzované stavby však tento poměr činí jen 66,7 %. Žalobce je přesvědčen, že výtka je neopodstatněná, neboť uvedené ustanovení územního plánu se vztahuje k podílu podlažních ploch v celé lokalitě a nikoliv jen k posuzovanému objektu.

Druhá výtka směřuje k posouzení odvodu dešťových vod. Žalobce je přesvědčen, že stavební úřad postupoval v souladu se zákonem, když odůvodnil, že s ohledem na danou situaci lze likvidaci dešťových vod ze zastavěných ploch řešit též jejich odvodem do jednotné kanalizace.

Žalobce dále namítá, že nebyly splněny podmínky pro rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu. Žalobce namítá, že nebylo možné rozhodnout bez vyjádření účastníků řízení. Dále namítá nemožnost užití institutu zkráceného přezkumného řízení v případě, že zrušení rozhodnutí v přezkumném řízení hrozí způsobením újmy některému z účastníků.

Dále žalobce namítá, že došlo k porušení jeho procesních práv tím, že nebyl žalovaným vyzván k doplnění rozkladu. Důsledkem tohoto pochybení je skutečnost, že ministr pro místní rozvoj o podaném rozkladu rozhodl bez toho, aby byla žalobci poskytnuta alespoň teoretická příležitost k doplnění jeho podání a vznesení všech relevantních námitek, které k rozhodnutí ministerstva vznést chtěl. Povinnost správního orgánu pomoci podateli odstranit nedostatky podání či jej vyzvat k jejich odstranění v přiměřené lhůtě zakotvená v ustanovení § 37 správ řádu je přitom zcela základním atributem veřejného práva.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě zopakoval argumenty uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobce v podaném rozkladu uvedl, že se zavazuje odůvodnit rozklad ve lhůtě 10 pracovních ode dne seznámení se spisovým materiálem. To ovšem neučinil. Vzhledem k tomu, co žalobce uvedl v rozkladu, nebylo povinností žalovaného vyzývat ho k jeho doplnění. Proto žalovaný navrhl, aby byla podaná žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Ze správního spisu v této věci zejména vyplývá, že žalobce podal proti rozhodnutí ministerstva včasný rozklad. V rozkladu žalobce specifikoval napadené rozhodnutí ministerstva a posléze uvedl, že proti němu podává rozklad, neboť „*považuje napadené rozhodnutí za nezákonné*“. Uvedl, že napadá všechny výroky napadeného rozhodnutí a že se „*zavazuje odůvodnit tento rozklad ve lhůtě 10 pracovních dnů ode dne seznámení se spisovým materiálem*“. Závěrem žalobce požádal, aby mu bylo umožněno seznámit se s podklady, na

základě kterých bylo vydáno napadené rozhodnutí a které jsou součástí správního spisu. Žádné další podání žalobce správní spis neobsahuje.

Ministerstvo dne 11. 1. 2013 vyrozumělo ostatní účastníky řízení o podaném rozkladu a vyzvalo je, aby se k jeho obsahu vyjádřili.

Ministr pro místní rozvoj v žalobou napadeném rozhodnutí nejprve uvedl, že žalobce svůj rozklad nedoplnil a s poukazem na ust. § 89 odst. 2 správního řádu konstatoval, že zrušení rozhodnutí krajského úřadu a stavebního úřadu je v souladu s právními předpisy. Následně stručně shrnul argumentaci uvedenou v rozhodnutí ministerstva a uzavřel, že vytčené vady jsou dostatečným důvodem pro zrušení obou rozhodnutí.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť mu to umožňuje ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle § 152 odst. 4 správního řádu nevylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání.

Podle § 82 odst. 2 správního řádu „musí odvolání mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka“.

Z citovaného zákonného ustanovení je zřejmé, že náležitosti odvolání jsou ve správním řádu explicitně vyjádřeny. To znamená, že každé podání, které má být posouzeno jako odvolání, když správní orgán je povinen posuzovat podání podle obsahu ve smyslu § 37 odst. 1 věta druhá správního řádu, musí obsahovat specifikaci rozhodnutí, proti kterému směřuje, dále rozsah, v němž jej napadá, tj. uvedení výroků, které jsou napadány, a dále konkrétní skutečnosti, z nichž se dovozuje nesprávnost právního posouzení ve věci či nesprávnost vyhodnocení skutkového stavu věci či nedostatky v dokazování. Nepostačuje proto, pakliže podané odvolání obsahuje pouze náležitosti stanovené v § 37 odst. 2 správního řádu a specifikaci rozhodnutí, proti němuž směřuje jako celku (napadá je v celém rozsahu), neboť právě toliko v případě nevymezení „rozsahu“ (právě jen u této chybějící náležitosti) platí, že se odvolatel domáhá zrušení celého rozhodnutí. Na rozdíl od „rozsahu“, v němž je rozhodnutí napadáno, správní řád v uvedeném ustanovení § 82 odst. 2 ohledně odvolacích důvodů („v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo“) nestanoví žádný způsob (zákonnou fikci), jíž by bylo lze tuto chybějící náležitost „nahradit“, neboť tato tvrzení jsou ponechána v dispozici odvolatele. To ostatně vyplývá i z ust. § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož odvolací orgán přezkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, správnost napadeného rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, nevyžaduje-li veřejný zájem jinak.

Vzhledem k tomu, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu, rovněž tak s ohledem na § 93 odst. 1 správního řádu, když se pro odvolací řízení použijí obdobně

ustanovení hlavy I. - IV., VI. a VII. v druhé části správního řádu, nemá-li odvolání nějakou náležitost vyplývající z § 37 nebo z § 82 odst. 2 správního řádu, je na místě postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že správní orgán pomůže žadateli nedostatky odstranit nebo jej k odstranění vyzve.

Podle § 37 odst. 3 správního řádu „nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu“.

Podle § 39 odst. 1 správního řádu „správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li to zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků“. Usnesením o určení lhůty se oznamuje pokračování pouze tomu, komu je určena, popř. i tomu, jehož se jinak přímo dotýká. Uvedené ustanovení poskytuje v použitých případech vyšší formu výzvy k provedení úkonu, a to formu usnesení. Právě v souladu s účelem řízení by bylo v daném případě poskytnutí lhůty, a to rovněž s ohledem na § 4 odst. 2 správního řádu, v němž je zakotvena povinnost správního orgánu v souvislosti se svým úkonem poskytnout dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonů a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.

Pro úplnost soud odkazuje na judikaturu uveřejněnou ve Sbírce Nejvyššího správního soudu pod č. 1578/2008 Sb. NSS a č. 1580/2008 Sb. NSS (oba v čísle 6/2008 Sb. NSS) a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 4/2009-53 ze dne 6. března 2009.

Postup žalovaného, který rozhodoval o rozkladu, aniž by znal žalobcovy námitky, tak znamená podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Vzhledem k tomu, že v dané věci jde o zkrácené přezkumné řízení, v němž prvoinstanční orgán rozhoduje bez vyjádření účastníků řízení, je zřejmé, že žalobci byla zcela upřena možnost se k projednávané věci před správními orgány jakkoli vyjádřit. Soud se proto nemohl zabývat věcnými výhradami žalobce proti žalobou napadenému rozhodnutí a rozhodnutí ministerstva. Bude totiž nejprve třeba, aby se těmito výhradami zabývaly správní orgány (poté, co žalobci bude umožněno, aby je správním orgánům sdělil), a soud poté bude moci případně přezkoumat způsob, jakým se s námitkami žalobce správní orgány vypořádaly. Pokud by však soud zaujal věcné stanovisko k projednávané věci již nyní, prakticky by tím nahrazoval činnost správních orgánů, což mu zásadně nepřísluší.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů za 2 úkony právní služby po 3100 Kč (za převzetí věci a sepis žaloby), a 2 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 6.800 Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, jíž je žalobcův advokát plátcem, ve výši 1428 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném

případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. srpna 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu